

Вестникът на ЕГ „Пловдив“

ДЕЛТА ТЕ

НБ СТЕ
САМИ

YOU ARE
NOT ALONE

27 февруари 2007 г., брой 4, сезон III, www.els-plovdiv.com

Цена 50 ст.

Външен асансьор
скоро в училище

Свинската
2007 година

Отвъд
ЕГ "Пловдив"

Празникът
на виното

Лег и
емоции

Няма Емо -
има етикети

2

4

6

9

10

14

Новата ни гордост - мултимедийният център отвори врати на 14 февруари 2007 г. в 11 часа.
Снимка от Михаил Милев
Четете на страница 3

Рекордьорът Мартин Минков:

Благодаря на всички за подкрепата

Спомняте ли си преди време, беше 21 март, а годината 2005, когато в първия брой на новия „Делта Те“ на страница 4 ви уведомихме за смелата инициатива на един „ентузиаст“ от 10-а клас, който събирайки билетчета, иска да подобри рекорда в книгата на Гинес.

Тогава на входа на гимназията ни беше поставена и купия, в която всички вие пускахте билетчетата си, идвайки сутрин или следобед в школото. И всички от неговия клас така се бяха вмянчили на темата „билетчетата на Мартин“, че дори смятаха изхвърлянето на всяка „легиимационна хартия от градския транспорт“ за един от седемте

смъртни гряха.

„Беше много шуто, спомня си Петя от класа на Мартин, стояхме първите сутрини с купията на главния вход и молихме хората да пускат вътре билетчетата си. Те ни гледаха като ненормални, но после се научиха как трябва да постъпват“.

На страница 3

Обратно в училище

На 13.02.2007 година по време на межусменното в Кинозалата се състоя поетическа среща с Петър Краевски. Госпожа Енева и ИК „Жанет 45“ организираха събитието специално за учениците от дванайсети клас, но поетът се радва на много по-голям интерес и привлече ученици от всички класове. Поводът за срещата беше представянето на последната книга на бившия възпитаник на ЕГ „Пловдив“, носеща името „Сомнамбул“, която е четвъртата книга за писателя. Но освен коментираните части на стихосбирката –: „Шепот насън“, „Бълнуване“, „Стари сънища“, „Просънници“, тяхната символика, поводите за написването на много от произведенията и техните послания, поетът дискутира с учениците теми за смисъла и същността на поезията, писането на поезия и сатира, засегна и някои от авторите,

Поетът Петър Краевски отново в Английската, за да сподели своя опит

които изучаваме по програма в училище. Срещата завърши с разказите на Краевски за времето, прекарано в Английската, някои интимни спомени и признания, с много усмивки и съчастнически погледи.

Камелия ПЕТРОВА

На 14 февруари вая, ще ни върви по вода в любовта!

Лошите метеорологични условия, които 14 февруари предложи, не изплашиха ентузиастите от Младежки съвет- Пловдив, които подготвиха чудесна изненада за всички ученици, които, за разлика от ЕГ-то, посрещнаха празника по класните стаи. Петима куражливи не обърнаха внимание на дъждеца и, преоблечени като големи сърца – посланици на любовта, раздаваха забавни послания на всички влюбени. 10-ина гимназии им се порадваха и посмяха, но какво пък, нали това беше целта - да не ни напусна доброто настроение на празника.

Беше помислено и за почитателите на типично българския празник Трифон Зарезан. Покровителят на винарите и лозарите беше почетен, като едно момче от Младежки съвет, преоблечено като грозд, пожелаваше на всички нощ, окъпана в мекурчета от шампанско (за учениците - от газирано). По-късно на същия ден делегацията от сърца премина и по главната, за да поздравят и развесели малкото граждани, осмелили се да излязат на разходка в дъждовното време. За тези смелчаци Младежки съвет беше подготвил още една изненада. На две места на Главната бяха издигнати „стени на любовта“ - бели платна, на които всеки влюбен можеше да изрази чувствата си и да пожелае нещо на „колегите“ си. Послания като „Любовта е злато - да живеят алчните“ не бяха рядкост...

Теодора БРЕСКОВСКА

Затормозените физиономии и непрекъснатите главоблъсканици бяха често срещана гледка в края на трдния първи срок

Външен асансьор в ЕГ „Пловдив“ в близкото бъдеще

Първият етаж се сдобри с нова придобивка, която ни изненада приятно след коледната ваканция. Тоалетните са оправени, има доста козметични промени, които придават приятна атмосфера вътре.

Дори има и тоалетни за инвалиди, които са финансирани по специална програма, както и рампа. Дори има проект да се направят подобни и на горните етажи, но проблемът е, че достъпът до тях ще е невъзможен.

За целта има идея в бъдеще да се построи външен асансьор – да, звучи малко невероятно, но защо пък не?! Все пак сме една европейска държава, част от европейската общност и трябва да се сравняваме с критериите на другите по-напреднали държави, за да не изоставаме.

Друг е въпросът, че този проект сигурно ще бъде завършен в далечното бъдеще, но за сметка на това санитарният възел на първия

етаж зарадва доста ученици и засега той ни е напълно достъпен.

Мимето

Аз тея под дъжда... за любовта, виното и гимназията

14 февруари е енигматична дата. Денят е възхваляван от някои като празника на любовта, други се опияняват от мисълта за Трифон Зарезан, а учениците от ЕГ „Пловдив“ честват празника на училището.

При това натрупване на символика бе любопитно как ще отбележим подобаващо този вълнуващ ден. Традиционно, когато гимназията се събира на Гребната база, небето се отваря и рухва неспирен дъжд (спомнете си за 29.09.2006 г., отново сряда). Това в никакъв случай не подейства на наст-

роението на всички ни. Поради каприза на времето празникът стартира в уютните и топли заведения, а после продължи по групи из целия град. Гяхме под дъжда, смяхме се от сърце, мечтахме за любовта и вдигнахме тост за гимназията.

Дано най-накрая традицията да вали на нашите празници да бъде променена, за да бъдат изживяванията ни по-приятни, по-леки и без неприятствия.

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 10-и

Имаме и нов повод за празнуване на 14 февруари

ИТ-център, височайши гости и вест за игването на Херцог при нас остават завинаги в историята на гимназията ни

Докато на четринадесети февруари по-голямата част от учениците на ЕГ „Пловдив“ дъждуваха на Гребната база, на отсрещния бряг се случваше нещо, което определено ще остане за дълго историята на гимназията ни. Най-накрая беше открит мултимедийният център. Той се намира в немското общешествие непосредствено преди стаята на 8-б клас. В относително малкото помещение са поместени 8 компютъра, единият от които е за учителя, един лаптоп, дигитална камера, 40-инчова плазма, DVD, видео, мултимедийен проектор (Vimer), проекционна стена, интернет и принтер. Компютрите са разположени върху нови бюра, придаващи голям уют на помещението. Общата сума на дарението е 20 000 лева. Парите са получени по програма, за която училището ни е избрано с подкрепата на координатора за немски език към посолството на Германия – Райнер Бурхарт.

Подготовката за откриването на мултимедийното пространство всъщност започна седмица по-рано под вещето ръководство на г-жа Ренате Грубер и г-жа Ангела Хоюер. Те заедно с десетина ученици: Станислав и Теодора 10-г, Деница, Михаил, Петя, Атанас от 12-а, Жена и Пела – 12-б, Ваня 12-в, Елица, Христо и Атанас 12-г, прекараха там цели

як си weekend, затрупани от кабели, кутии и технически проблеми, за да могат да направят 25-минутен филм, който представяше мултимедийното пространство и функциите му на самото официално откриване. Във филма бяха поместени откъси от презентации, проекти, сценки и работа в интернет.

На 14. 02. 2007 година, точно в 11 часа, беше прерязана лентата на новата гордост на гимназията ни. Височайшите гости бяха посрещнати по традиция с питка и сол, а също така и от истинско стъпване на журналисти от вестниците „Марица“, „24 часа“, Пловдивската обществена телевизия, САТ, СКАТ и още знайни и незнайни пловдивски меди.

Дори нагло отношение на някои от „колегите“ журналисти не успя да съсипе празника, защото трябваше да бъдем на ниво заради оказаната чест. За втори път в гимназията ни бяха Негово кралско височество Фердинанд фон Ва-

йе, Райнер Бурхарт, Анастас Бадев – заместник-кмет на град Пловдив по културата, директорът на регионалния инспекторат по образованието, директорката на Центъра за срещи на провинция Саксония-Анхалт и директорката на ЕГ „Иван Вазов“.

В своята тържествена реч господин Караминев накратко изясни традициите в обучението по немски в ЕГ

вашата голяма стъпка за обучението по немски е била и Конференцията на министрите през 2000 г., когато се взима решение ЕГ „Пловдив“ да преподава и по програмата DSD. Това се оказва много сполучлива стъпка, защото през 2002 година випусъкът, воден от г-жа Лидия Василева, взима успешно дипломите си, при това с най-висок успех в цялата страна. През 2004-а гимназията ни се превръща и в изпитен център за цяла Южна България, като тук спадат: – Кърджали, Пазарджик, Стара Загора и Хасково. Именно успехите на DSD-дипломантите стават и причината дарението да попадне в нашата гимназия. Голямата изненада на събитието беше и писмото, в което дарителят – Негово кралско височество Франц Баварски, изказва възхищението си от нивото на поддържаната немска култура в страната ни и уведомява, че възнамерява през тази година да посети гимназията ни. След това гостите гледаха създадения филм и бяха поканени на коктейл в учителската стая.

ban4ev

Рекордърът Мартин Минков: „Благодаря на всички за подкрепата“

От страница 1

В кутията имаше и много други интересни неща: споделя Марто, там намирах опаковки от закуски, вафли, кифли, а дори и патетични писма за подкрепа.“ Днес Мартин Минков е вече 12-а клас, на път скоро да прекрочи за последен път прага на ЕГ-то. Но запомнете това име, защото ние сме убедени, че то ще влезе в книгата за рекордите Гинес. Ако разгледаме цялата история далеч от емоционалното, всичко ще прозвучи така: „Ам-

бицията на Мартин се заражда преди пет години, когато той е в осми клас. Тъй като, за да се

достигне до ЕГ „Пловдив“, е задължително да се ползва общественият транспорт, той се сблъбна с доста билети. Случайно се вдъхновява от идеята за рекорд, разглеждайки книга, включваща какви ли не постижения. Мартин решава, че това е неговият шанс и така начинанието започва като на шега. Първоначално е подкрепен от своите съученици, които всеки ден му доставят поредната партия билетчета, доказателство за лоялност към Градския транс-

порт. Като десетокласник Мартин притежава вече 6000 бройки и решава да предприеме следващия ход към своята мечта: пореден поход към рекорда. Той ангажира цялата гимназия и събира в специална кутия билети от учители и ученици. Това довежда до увеличаване на количеството до 21 000!?!“. Това е и официалната версия, което намираме из следните меди: вестниците „Марица“ и „Труд“ търсят Мартин за интервюта, а предаването за рекордите на Гинес по

ВТВ подкрепя кандидата. Този пример последваха и „Нова“, „Журнал за жената“, ПОВТ, Оtv и bTV ми подариха билети от метрото в Цюрих, хвали се Мартин пред съучениците си. Всички те искрено благодарят на Марто, че не спира да внася толкова много колорит в класа и постоянно измисля нещо ново, с което да направи обикновения учебен ден истинско незабравимо преживяване.

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 10-и и ban4ev

Свинската 2007-а – не чак толкова лоша

По време на новогодишните празници прасето се свързва единствено с трапезата и с алмончето в устата му. Но добре си помислете, преди да хапнете отново, защото именно това умно, маркар и не достатъчно признато животинче ще определя 2007 година, която според китайския хороскоп се счита за година на свинята (18.02.07-07.02.08).

Една от многобройните легенди разказва, че свинята, заекът, тигърът, лъхът, драконът, змията, конят, козата, маймуната, овцата, кучето и волът спорили кой ще бъде начело на годишния цикъл. За да бъде решен проблемът, боговете провели състезание – трябвало да се прекоши близката река и по ред на достигащите отсрещния бряг щяло да се определи мястото в календара на всяко от дванадесетте същества. Плъхът изпоздал измама и качвайки се на гръба на вола, стигнал първ. Нашият лухкав и закръглен прасчо останал последен.

Според източния календар ни очаква един наистина благоприятен период. Творчеството и науката ще са в подем, а хората ще са по-щастливи и жизнерадостни. Свинята покровителства семейните отношения и способства за тяхното подобряване. Смята се, че годината покровителства само хората с чисти сърца и искрени на-

мерения.

Хората, родени под знака на свинята, се считат за галантни, честни, работливи, предани и жадни за знания. Те обичат лукса и парите и въпреки че са импулсивни, не обичат кажите. Най-добре се разбират със „зайците“ и „козите“.

Празненствата за китайската

ПЛЪХ	2008, 1996, 1984, 1972, 1960, 1948, 1936, 1924, 1912, 1900.
БИВОЛ	2009, 1997, 1985, 1973, 1961, 1949, 1937, 1925, 1913, 1901.
ТИГЪР	2010, 1998, 1986, 1974, 1962, 1950, 1938, 1926, 1914, 1902.
ЗАЕК	2011, 1999, 1987, 1975, 1963, 1951, 1939, 1927, 1915, 1903.
ДРАКОН	2012, 2000, 1988, 1976, 1964, 1952, 1940, 1928, 1916, 1904.
ЗМИЯ	2013, 2001, 1989, 1977, 1965, 1953, 1941, 1929, 1917, 1905.
КОН	2014, 2002, 1990, 1978, 1966, 1954, 1942, 1930, 1918, 1906.
КОЗА	2015, 2003, 1991, 1979, 1967, 1955, 1943, 1931, 1919, 1907.
МАЙМУНА	2016, 2004, 1992, 1980, 1968, 1956, 1944, 1932, 1920, 1908.
ПЕТЕЛ	2017, 2005, 1993, 1981, 1969, 1957, 1945, 1933, 1921, 1909.
КЪЧЕ	2018, 2006, 1994, 1982, 1970, 1958, 1946, 1934, 1922, 1910.
ПРАСЧЕ	2019, 2007, 1995, 1983, 1971, 1959, 1947, 1935, 1923, 1909.

Нова година започват с новолунието на първия ден на годината и завършват 15 дни по-късно с пълнолунието. Празникът се отбелязва в домашна обстановка и е ден за семейна среща и проща. Счита се, че заедно със семейството духовете на прародителите често ваденето на новата година. За да бъде благополучна тя, цялата

къща трябва да бъде почистена преди вечерта на тържеството и всички метли, четки, парцали и други почистващи средства трябва да се приберат от страх не бъдат пометени щастieto и късметът. Прахта не трябва да се измита през прага, за да не се разтури семейството. Дълговете трябва да са изплатени, а този, който заема

брой захаросани вкусоти. Тя се нарича „таблата на единството“. Подносьт е разделен на отделения, всяко от които съдържа определен тип вкусоти, със специално значение.

Подсладеният пълеш символизира развитие и добро здраве, кокусът – единство и хармония, кумкуатът (местно растение) – благополучие и пари, личито (плод) – добри семейни отношения, фъстъкът – дълголетие, лотосовите семена – много деца, а семената от червен пълеш – боядисани в червено, символизират щастие, искреност и удоволствие. Един от най-зрелищните моменти е шествието с фенери, което се провежда на последния, петнадесети ден от празненствата. Някои от фенерите, изрисувани с птици, животни, цветя и зодиакални знаци, са истински произведения на изкуството. Те биват окачени в храмовете или понасяни към парада, виещ се под светлината на пълната луна. На много места връхната точка е танцът на дракона.

Драконът, който може да достигне дължина до 30 метра, обикновено е направен от коприна, бамбук и хартия. Традиционно животното е носено на високо от група млади мъже, които танцуват докато го направляват из улиците на града.

Мая КУМАНОВА, 9-в

Зимата на моето недоволство – Европа, ураганът и България

Късно вечерта от новините на ВТВ разбрах, че въпросният ураган е наречен на една област с ниско атмосферно налягане, назована на името на българина Кирил, на 65 години, живял над 20 години в Германия. Тази новина не промени мнението ми в основни линии. Само разбрах, че може би няма умисъл в избора на названието на урагана, но в незнанието на европейските ни съграждани съм убедена. Все пак трябваше да помислят. Сега си спомням, че аз също съм съвременница на един ураган (Каптин – 2006) е, вече свихнах с тези страни съвпадения.

Общото между вестникарските заглавия от 1 и 19 януари е думата „Европа“. Ако в началото на годината колегите от пресата съобщават помпозно, че България е равноправен член на Ев-

ропейския съюз, то на 19 януари се появи заглавието „Европа трепери от урагана Кирил“.

На пръв поглед няма нищо общо между двете събития. Често думата България и българ-

ско се асоциира с писменост, респективно с името на Кирил и Методий. За мен като „новоизлюпена европейка“ е шокиращо назоваването на жесток ураган, отнема живота на много хора, с името на създателя на славянската писменост. Малко е грубичко от страна на немските метеоролози да си правят такава шега. Добре знаем, че големите компании производители на автомобили внимателно обмислят назоваването на новите си модели и внимават имената да бъдат приемливи за всички хора, потребите-

ли на продуктите им.

За мен е абсурдно и извън рамките на добрия тон природната стихия, която е изключително опасна, да бъде назована така. Не зная какви за подбудите за това. Може би в тяхното съзнание включването на българите към европейското семейство е един вид природно бедствие. Това не е най-добрият начин да ни приветстват с „Добре дошли“.

Много са призивите да научим повече за Европа, за нейната култура, история (да не забравяме и институциите ѝ). Според мен ние,

българите, знаем много за Европа. Успешно изучаваме международните езици (отличен пример е ЕГ „Пловдив“), четем класиците им в оригинал (Гьоте, Шилер, Дикенс, Шекспир), знаем много за възходите и паденията в историческото и икономическото развитие на страните членки. Интересно ми е обаче какво знаят те за нас и дали ни обичат като братя, както се пее в химна на Европа, какво им говори името Кирил, известно ли им е, че Светите братя, сътворили славянската писменост, са спокровители

на Европа и са първите, които са осъзнали нуждата от обединението ѝ. Бих приела великодушно избора на германските метеоролози, но за мен, както и за всички българи, името на Кирил наистина е свято. Не зная какво време предсказват, но дано отношението им към нас да се промени. Дано научат, че „и ний сме дали нещо на света“, че българският език е бил европейски още през IX век и в кирилица се е пишело преди векове, пише се и днес.

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 10-и

ПЛОВДИВ

Европеец ли съм? Европейско ли е мястото, на което живея? Вървях по улиците на Пловдив и си задавах този въпрос. Изведнъж съзрях прекрасните сгради на улица „Иван Вазов“, стилната им архитектура, дискретността на цветовете им, класическите им орнаменти или изчистените фасади, отражението на чинарите в прозорците, сградата на днешното музикално училище – някогашното убежище на „Deutsche Schule“, накарала в главата ми да изкристализират спомените ми по една подобна улица в Koeln и една в Muenchen. Май все пак не съм чак до такава степен в Ориента, помислих си. Тогава се сетих, че „Иван Вазов“ е една от улиците, на която е живяла пловдивската аристокрация, когато Пловдив е бил столица на Източна Румелия – онази част от България, която е била по-добре развита. По-късно, когато столица на обединеното княжество става София (тук може би е уместна вметката, че според Санстефанския мирен договор столица на България е Пловдив, като най-голям град и като най-голям културен център в земите ни. По-

евангелистката църква в Пловдив. Тя е най-големият протестантски храм в Източна Европа. Готическата ѝ фасада е изградена от гранит и страшно много напомня на църквите, които се намират в центъра на всяко село в Австрия и Бавария. Оттук пътят ми продължи към Стария град.

Онази част от Пловдив, която изцяло принадлежеше на типично българското – несиметричните къщи, пловдивският барок, който сме дали на света, мястото, в което хората са търсили убежище в тъмните векове на робството, стръмния калдаръм, който е затруднявал не едно и две заплети от нощния патрул, къщата, където за първи път в Пловдив от Христо Г. Данов е издаден вестник „Марица“, църквите „Св. Богородица“, „Св. Георги“, „Св. Неделя“, „Св. св. Елена и Константин“. Гледката от античния театър към скаланото море на Родопите наистина пленява дъха. Родопите – родното място на Орфей, който отдавна е запазил своето място в европейската митология. Криволичещите улички ме заведоха до единия от върховете на Трихълмието. Това ме накара да

„Единство и многообразие“

късно обаче е избрана София, защото се е смятало, че при присъединяването на Македония 20-хилядното градче ще остане горе-долу в центъра на родината ни, а там, логично е, трябва да се намира столицата ни) същата улица, централна за града ни, така нареченото „сърцало“, се превървя в ареал на множеството училища и институции на процъфтяващия регионален център. Всичко това някак си ми намиришваше на онези европейски манталитет, към който всички българи уж се стремят. Продължих по Главната – подобни къщи, като тези на „Иван Вазов“, само че в по-подчертан бароков стил. Знам за тях, че са проектирани от архитектите, построили дунавската принцеса Виена. Погледнах към Одоона – остатък от древната история на града ни. С три големи места за масови срещи – театър, одеон и стадион, в античността не е можела да се похвали нито Атина, нито Солун. За Филипополис, Пуллудева, Евмолпия, Флавия, Улпия, Тримонциум и т.н., най-стария все още действащ град в Европа (8000 год.) и втория най-древен град в света, това е нещо нормално. Все пак Луциан е казал някога, толкова отдавна, че това е най-красивият град, който е виждал. Това може би означаваше, че това

място е сигурно най-старата обитавана земя в Европа – какво по-голямо доказателство за заслуженото ни геополитическо място. От одеона в далечината се виждаше камбанията на Католическата църква – катедралния храм „Св. Людвиг“ – мястото, в което е погребана бабата на Симеон II царица Мария-Луиза. В Пловдив и района се нами-

ра най-голямата католическа общност в България. Градът ни винаги е бил космополитен център, а ако има нещо, което характеризира същността на обединена Европа, това е космополитизмът. Продължих по Главната, наслаждавайки се на архитектурата ѝ и новата настийка. Стигайки до бар „Каменица“, където приветливо ми се усмихваше талисма-

нът на филибелийци – Мильо, се сетих, че накъде тук е началото на вече споменатия римски стадион, части от който днес могат да се видят в търтовския център „Екселсиор“ и под Джумаята.

Като казах „Джумаята“, веднага се пренесох до мястото и някак си то ми навя идеята за Ориента. Тук ли свършваше отражението на Европа? Преди върху тази почва да се построи джамия, тук е имало езически храм, по-късно импозантна християнска базилика, а днес висините пробожда минаре. Явно мястото има онази мистична сила, която всички завоеватели на древния град да искали да притежават. Географски погледнато, в Европа има и мюсюлмански държави – Албания, Босна. В нормалното развитие на нещата е и те в един момент да станат част от съюза.

Още повече че напоследък за бъдеща членка се спряга и една друга ислямска държава – Турция (лично аз обаче не мога да приема, че Турция е, географски погледнато, в Европа). Така че, може би, джамията в центъра на града ни е олицетворение на мотото „Единство и многообразие“, към което и ние се присъединихме на 1 януари. От Джумая джамия се виждаха и острият покрив, и кулите на

направля асоциацията, че в Европа има два града, които са построени върху седем хълма – вечният Рим и Пловдив, който се оказа по-вечен от вечния град. Вярно, че днес тепетата не са вече седем, защото Марково тепе е взривено, но Небет, Таксим, Джамбаз, Сахат, Бунарджика и Джендема все още съществуват.

Тук, на това място, преди 8000 години е започнала магията, която днес е наречена Пловдив. Тук са се намирили импозантните дворци на васалите в средновековието. Тук стоят и днес остатъците от стени, кладенци, изсечени в скалите стъпала, тайни проходи и... прекрасна гледка.

Да, заключих накрая, явно наистина градът ми е умен модел на Европа. Не можех обаче да не видя и боклуците, изкъртените мазилки, грозните надписи, но явно това е именно онези елемент, с които ние допринасяме към общата европейска картинка. Отвратен се обърнах на другата страна, към „Капана“, чиито къщи прекалено много ми напомнят на малките къщички на Амстердам, към живописната Марица и Илмарет джамия, джамията, построена върху кръст в името на една изпепеляваща любов между българка и турчин.

ban4ev

Тодор Хаджийски

В крайна сметка ти остават начинът на мислене, светоусещането и добрите приятели

Тодор Хаджийски е завършил Английската гимназия по „време разделно“ – когато България се разделяше със социализма, държавни глави се разделяха с постоевете си, а хората се разделяха с парите си поради настъпващата инфлация. Годишите от България той си спомня като „желязото се кове докато е горещо“ – държавата ковеше нови монети с три нули по-малко по тях, светът ковеше валутния борд за страната ни, а студентите ковяха прозорците в стаяте си в студентски град София за тежките зимни дни. От известно време той работи за King Pharmaceuticals, голяма фармацевтична компания. И живее в Princeton, New Jersey. Вече не характеризира времето, което е прекарал в Америка, с „До Чикаго и назад – семестър тук – година там – и само 6 дена в България, а по-скоро с проблемите „на нивата“ – дали ще излязат щифрите за три-месечето, дали ще осъществи поредната сделка и дали газта в бутилката ще спигне за съботното барбекю.

— Ти си участвал в не малък брой международни програми. И също така си учил в няколко колежа – може ли накратко да ни изброиш някои от по-интересните места на които си бил?

— Имаш възможност да завърши първата степен на висшето си образование в България, а втората в US. Студентските години в София свързвам с много пътувания в чужбина, най-вече за участия в различни международни летни училища, курсове, семинари.

Сред най-полезните от академична гледна точка бяха летните семестри, организирани от Georgetown University в Прага и във Washington, DC. Сред най-интересните са участията в конференции в Бразил и Могоосо. Искам да споделя, че всички разходи за участие се поемат от организаторите за поканените от тях участници от Източна Европа с ясноното разбиране, че няма безплатни обяди. Не трябва да забравяме, че процесът на само-осъществяване не трябва да спира и след завършване. Винаги трябва да търсим начини да се развиваме. През последните две години успях да участвам в два executive education курса в Harvard Business School, за което бях спонсориран от фирмата, за която работя. Тук принципът за безплатните обяди важи с още по-голяма сила.

— Как успяваш да ходиш на толкова много места – имаше някаква вътрешна информация ли?

— В годините в които Интернет-а у нас все още прокождаше, информацията беше много оскъдна. Мисля, че сега не е така. Но най-важно си остава способността да поддържаш контакти с хора, които вече са пътували, да търсиш информация и да се представяш добре. Много от тези конференции са свързани по един или друг начин и ако се представяш на ниво възможностите не липсват.

— Ти си започнал висшето си образование в София и след това си решил да го завършиш в US, защо реши така?

Нашето образование не е достатъчно добро ли?

— Първо завърших МИО в София, след това направих MBA в Wake Forest University. Мисля че със задълбочаване нивото на специализацията разликите между образованието в България и US се увеличават. Именно тези увеличавания се разлики ме накараха да търся възможност да завърша академичната си подготовка в US. Но все пак нека да не забравяме, че всички ние сме продукт първо на образователната система тук.

— Мислиш ли че всички летни училища и програми преди това се оказали ползотворни или те подготвиха по някакъв начин за обучението в US?

— Определено. От една страна общуването с хора от цял свят ти дава много: научаваш и преживяваш неща, които трудно можеш да научиш само с четене. От друга правят автобиографията ти по-интересна за потенциалните места, на които ще кандидатстваш, независимо за продължаване на образованието или за работа. Не трябва да се забравя и фактът, че когато човек пътува, особено в по-отдалечени от Европа места, разбира, че това, което се знае за България, не е чак толкова много, което ни дава възможност да представим страната си по начина, по който искаме другите да я знаят.

— Веднага ли след като завърши колежа в US си намери работа? Трудно ли беше да намериш?

— Наемането на хора със степен MBA е много циклично в US и става в периода между септември и декември на годината преди дипломиране – обикновенно май. По стечение на обстоятелствата за мен това беше година на терористичните актове от 11-ти септември и последвалата война в Афганистан. Сезонът за наемане, още повече за международни студенти, въобще не се състоя. Това направи задачата значително по-трудна,

но не и невъзможна. Един месец след завършване имах две оферти и взехането на сложни решения продължи.

— С какво се занимаваш на работа? Какво правиш day to day?

— Работя за относително млада и много динамична фармацевтична компания. Отговарям за отдел Финансов анализ, който имах удоволствието да започна сам. Работата е изключително интересна и разнообразна по характер. Изисква добро познание за това как работи индустрията и как в нея се вписва бизнес моделът на нашата фирма. Голямо внимание отдавам на работата по оценка на различни поглъщания на продукти и по-малки фирми, които правим. Усещането, че оказваш влияние върху начина, по който се вземат решения и в последствие възможността да проследим как те се прилагат на практика и какви резултати носят 1, 2, 3 години по-късно носи удовлетворение и дава възможност за натрупване на изключително ценен опит, който може да бъде приложен и другаде.

— А как се забавляваш в свободното си време?

— Както стана вече въпрос много обичам да пътувам, Използвам малкото свободно време да пътувам – през последните няколко години предимно из Северна Америка. Много от тези пътувания са свързани със срещи със съученици от английската гимназия. Сега живея в Princeton, който е в непосредствена близост до New York и Philadelphia. Правя всичко възможно да се възползвам от нещата, които тези два града могат да предложат. Опитвам се и да следя от максимално близо нещата, които стават в политическия и икономическия живот на България. Вънувам се от това какво се случва тук.

— Като погледнеш назад – мислиш ли че в Английската ти беше най-лесно от всички места. Къде ти е било най-трудно?

— В Английската ми беше и най-лесно, и най-трудно. Когато човек чувства, че е на правилното място, нещата спорят и ти се струват леки. От друга страна ти пука за това какво мислят за теб хората около теб, което прави нещата трудни. В крайна сметка от диктовките по английски, олимпиадите по математика и контролните по физика ти остават начинът на мислене, светоусещането и добрите приятели, с които можеш да си говориш за всичко това и да разчиташ, че ще те разберат.

Ивайло ПИСКОВ

Откак свят светува, хората почитат любовта и я издигат в култ. Още древните гърци имали своя богиня на красотата – Афродита, а римляните я наричали Венера. В античността боготворили чувствената наслада. В Средновековието обаче рязко се променя отношението към сексуалните изживявания. Основания за това са не само религиозните свъздания, но най-вече и здравословните проблеми. Смятало се, че честите и безразборни контакти с повече от един партньор са грех. Съблазната предизвиква наказание и то се състои в предаването на заразата по полов път.

Полово предаваните зарази са известни още като венерически болести и за съжаление те никак не са малко. Ето някои от най-разпространените и малко информация за тях: генитален херпес, генитални брадавици, хепатит Б, хламидиоза, трипер (гонорея), сифилис и Кандидоза (мечница).

уринаране, в урината понякога се появява кръв. Тези оплаквания са по-силно изразени у мъжа, отколкото у жената. Ако заболяването не се лекува своевременно, гонорейата може да доведе до сериозни последици и дори да причини стерилитет и при двата пола. Лечени-

червяване по тялото, а също и еднакви симптоми като при грип: главоболие, болки в гърлото. През III стадий симптомите изчезват, но болестта продължава да се развива.

Този стадий може да се появи много години след заразяването. Ако първите стадии на болестта не са били лекувани, може да се появят хронични заболявания на сърцето, мозъка и другите вътрешни органи, което води до смърт. Лечението се състои от комбинация на антибиотици, предписани от лекар. Необходимо е често да се посещава лекар, за да се достигне пълно излекуване.

Кандидоза

се причинява от гъба, която много хора нормално имат на кожата. В някои случаи тя се различава и предизвиква болест. Кандидозата може, но не е задължително, да бъде прихваната при сексуален контакт.

Симптомите са появяване на гъст, бял секрет от вагината, оток на влагалището, болки при уринаране и сърбеж около гениталиите. Лечението трябва да бъде определено от специалист.

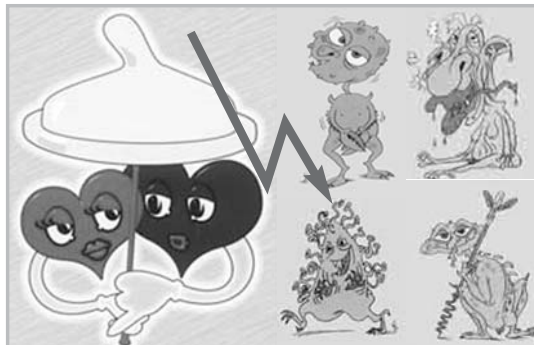
Полово предаваните болести имат много голямо социално значение. Тъй като могат да убреят гениталния апарат на мъжа и жената, те влияят на сексуалния живот и често предизвикват безплодие, което извънредно много се отразява на раждаемостта. Значителна част от тях убреждат плота и новороденото и увеличават детската смъртност. Всичко това създава много големи социални и икономически проблеми.

Единственото, което можем да направим, е да мислим напред за времето и да вземем необходимите предпазни мерки. Животът е твърде хубав, за да го оставим да ни се изплъзне между пръстите.

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 10-и

Гениталния херпес

се причинява от вирус – херпес симплекс I и II тип. За полово предавания херпес е характерен II тип, но не са изключени и смесени инфекции. Първите симптоми се появяват 4-5 дни след инфекцията. Те се изразяват в главоболие, болки в тялото, повишена температура, болка или чувство на парене при уринаране. В гениталната зона се усеща парене и дискомфорт. След един-два

Бавните убийци

дена около гениталната зона се появяват малки болезнени мехурчета, за чието лекуване са нужни 1 до 2 седмици. Понякога симптомите от гениталния херпес може да се появят след 7 месеца. Има средства, които помагат да се намали болката и да се попречи за повторната поява на симптомите, но за съжаление няма открито лекарство за лечение на херпес инфекцията. Гениталният херпес може да предизвика промени на шийката на матката, затова жени с генитален херпес е нужно редовно да си правят гинекологичен преглед.

Причината за образуване на

гениталната брадавица

е вирус, който е един и същ с този, който предизвиква появата на брадавици на кожата. И при мъжете, и при жените се характеризира с бърз ръст на брадавици с различна големина, които се появяват навсякъде по гениталиите. Брадавиците винаги се появяват многократно при заразяване. Повечето от тях изчезват при лечението със специален

мехлем.

Вирусният хепатит Б

е инфекция, която засяга черния дроб. Вирусът се предава от човек на човек посредством телесни течности, каквато например е кръвта. Заразяването може да стане при секс без предпазни мерки с болен от хепатит Б, при използване на една и съща игла, при татуиране или пирсинг. За проява на симптомите на хепатит Б са нужни от 6 седмици до 6 месеца. Ранните симптоми включват: общо неразположение, загуба на апетит, гадене, повръщане, болки в горната дясна част на stomашната област, температура, главоболие, болки в мускулите, сърбежи, болки в ставите и потъмняване на урината. Няма открито лечение за острата форма на хепатит Б, но съществуват два начина за лечение на хроничния хепатит Б – интерферон алфа-2б и ламивудин.

Хламидиозата

е най-честото бактериално полово предавано заболяване. Засягат са шийката на матката,

уретрата или ректума. Повечето заболели нямат никакви оплаквания. Хламидиалната инфекция може да протече по три различни начина. Бактерията се размножава активно, появява се течението и парене при уринаране, но няма никакви явни симптоми. Инфекцията е скрита, но може по всяко време да се активира от други дразнители. Ако не се лекува своевременно, хламидията може да доведе до сериозни последици и дори да причини стерилитет и проблеми по време на бременността.

Триперът (гонорея)

е едно от най-известните полово предавани болести. Причинява се от бактерии, като оплакванията се появяват 3-5 дни след заразяването. Източник на заразата е болен човек. Скрытият период на заболяването е средно три дни. След този период от външното отворище на пикочния канал започва да изтича гъста жълто-зеленикава гной, в която под микроскоп се откриват много гонококи. Болният чувства силни болки, парене, чести позиви за

ето на трипер днес е ефикасно и бързо. При навременно лечение няма опасност да се стигне до усложнения.

Сифилисът

се причинява от микроб – т.нар. бледа трепонема или спирохета. Заразяването става по полов път – в 90% от случаите, трансплацентарен – през бременността инфекцията прониква чрез плацентата в кръвта на плода. Първите прояви са незначителни и незаармиращи и с нищо не предвещават тежките последици.

Непросветеният болен може да не им обърне внимание. Болестта се лекува толкова по-бързо и по-успешно, колкото по-рано се открие заболяването. В противен случай сифилисът се разграничават 3 стадия. През I стадий се появява безболезнена рана, често на или в близост до вагината или пениса, но понякога в устата или ануса. Раната може да се появи в период между 1 и 12 седмици след контакт със заразен човек и изчезва след около 2-3 седмици. През II стадий, между 2 и 6 месеца след контакта, се появява за-

Знаете ли, че...

- ❖ „Пасион пурпура“ е медицинският термин за пъпка на лицето.
- ❖ Жестът с изнасяне на среден пръст бил познат на древните римляни като „digitus impudicus“, или „пръст, които не се срамува“.
- ❖ Наказанието, което римляните често пъти налагали за прелюбодеяние, било отрязване на носа.
- ❖ Римляните имали три различни термина за целувката: целувка при запознанство (basium), целувка с близък приятел или роднина (osculum) и целувка с любим човек (suavium).
- ❖ Смята се, че египетският фараон Рамзес II е бил баща на 160 деца.
- ❖ Кръвната проба „Васерман“, която започнала да се прави през 1906 г., имала за цел да установи дали тестваният е болен от сифилис. Тя носи името на откривателя си – немския бактериолог Август фон Васерман.
- ❖ Пеницилинът бил одобрен и пуснат на пазара през 1944 г. като средство за лечение на венерически болести.
- ❖ Произходът на думата „нимфомания“ е от гръцкото nymphē (младоженка) и mania (людост, безумие).
- ❖ Всеки ден в САЩ стават повече от 289 изнасявания – около 1 на всеки пет минути.
- ❖ Срокът на годност на презерватив, изработен на базата на латекса, е около две години.
- ❖ Латексовите презервативи се оказват буквално неефективни като защита срещу предавани по полов път болести, ако се използват с вазелин или други продукти, получени на базата на петрола. Употребата на такива продукти предизвиква бързото влошаване качеството на латекса, което води до получаването на мнъички дупчици в презерватива.
- ❖ На всеки 12 минути в САЩ някой се заразява със СПИН, а на всеки 30 минути някой умира от тази болест.
- ❖ Най-разпространеният начин за пренасяне на СПИН е чрез хетеросексуални полови сношения (60%)

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

Какви са впечатленията Ви от Коледния бал?

Мина повече от месец и би трябвало събитието да е остаряло, да се е покрило с прах. Но, уви – има още какво да се каже. Най-голямото постижение на организаторите на бала и на самия бал като преживяване беше невероятното усещане за значимост – това беше първият Коледна фиеста на нашата гимназия, първият, надявам се, от много, които ще последват! И като такъв беше един чудесен пример за това, как няколко души само могат да превърнат Коледата на всички в истински празник задушата, в тържество на любовта ни един към друг и на всички към голямото семейство на Езикова Гимназия „Пловдив“!

Камелия ПЕТРОВА

АНКЕТА С УЧАСТНИЦИТЕ

Веселина БОЧУКОВА, 8-а клас

Балът беше едно подобаващо посрещане на коледните празници. Настроението беше заразно весело, организацията беше на ниво, като цяло всичко беше страхотно. Добре ще е, ако това се превърне в традиция!

Пламена ВИКОВА, 8-г клас

Първо трябваше да поздравим организаторите, защото Коледният бал беше перфектен. Да, наистина си заслужавахте

мръзенето отвън :) Всичко беше много яко, хората бяха много учтиви. А костюмите на участниците бяха просто уникални.

Мария РАНГЕЛОВА, 8-и клас

Искам да кажа най-напред едно голямо БЛАГОДАРИЯ на организаторите, а колкото до бала, беше просто невероятен! Дискотеката и храната бяха на ниво, а костюмите на всички бяха много готини и оригинални. Надявам се скоро пак да има такъв бал!

Петър ЯНЕВ, 8-г клас

Балът беше много хубав, не ми хареса само оценяването на

двойките от конкурса. Иначе имаше перфектна организация, а музиката и DJ-ят бяха страхотни!

Георги СПАСОВ, 8-а клас

Коледният бал беше истинско психологическо, емоционално потресване! Всичко беше много хубаво, балоните с хелий и светлинните ефекти бяха страхотни и повишиха още повече доброто настроение. Единствено можеше да се пусне малко повече музика! :) **Петя**

„Делта Те“ обявява конкурс!!!

Познай текста на песента, прати на електронната ни поща deltate@gmail.com името ѝ и името на изпълнителя ѝ, както и на филма, в рамките на който е звучала. Победителят ще спечели интервю и книга.

From the day we arrive on the planet
And blinking, step into the sun
There's more to be seen than can ever be seen
More to do than can ever be done
Some say eat or be eaten
Some say Live and let live
But all are agreed as they join the stampede
You should never take more than you give
In the circle of life It's the wheel of fortune It's the leap of faith It's the band of hope
Till we find our place
On the path unwinding In the circle, in the circle of life
Some of us fall by the wayside
And some of us soar to the stars
And some of us sail through our troubles
And some have to live with the scars
There's far too much to take in here
More to find than can ever be found
But the sun rolling high
Through the sapphire sky
Keeps great and small on the endless round

Иван Русинов, 10-е: „Амбициите ми са свързани с точните науки и астрономията“

— **Представи себе си с три думи!**

— Забавен, чаровен и скромен.

— **Какво те накара да участваш в конкурса?**

— Скуката и най-вече липсата на подходящо занимание.

— **Какво правиш през свободното си време?**

— Обичам да четя поезия.

— **Коя е най-хубавата черта в характера ти?**

— Труден въпрос. Ами може би доброду-

ТОЙ ПОБЕДИ!

шието.

— **А най-люшата?**

— Много съм мръзлив...

— **Амбициите ти са свързани с...**

— Точните науки и най-вече астрономията.

— **Как виждаш себе си след десет години?**

— Сам в голям палат с басейн!

— **На какво се усмихваш искрено?**

— На физиономията си, след като се събудя!

— **Да бъдеш щаст-**

лив за теб означава...

— Да имаш дадена цел в живота, за която да се бориш.

— **Кои са трите най-скъпи неща за теб?**

— Леглото, телевизорът и хладилникът! :)

— **Кое е най-незабравимото ти преживяване в ЕГ „Пловдив“ до ега?**

— Много са, ала най-незабравим за мен досега си остана Коледният бал! Беше просто страхотен купон!!!!

Петя

Виното – амброзия, божия кръв и лекарство

Доброто старо вино, което след появата на християнството става символ на кръвта Христова, е познато още от дълбока древност. Същност виното се е появило още с появата на първите диворастващи лози – когато гроздовете са узрявали, те са падали на земята и започвала ферментацията. Към 2000 години пр.н.е. древните финикийци са започнали да произвеждат чудотворната напитка. Популярността на виното през античността бързо набира скорост. По многобройните рисунки по стени, вази, пирамиди и прочие се съди, че виното е било на почит в Египет и древна Елада. Истинският бум на винопроизводството през античната епоха настъпва в Римската империя – всичките лозя в империята – даже и от колонията, са се използвали, за да се произвежда вино. Цялата империя била

„прираствена“ към напитката, затова може да се съди по множеството литературни творби, посветени на виното, даже и Данте е писал за него. По това време виното започнало да става популярно и във всички краища на Европа. Германците също дали своя принос във винопроизводството – те изобретили бчвчвата. През Средновековието вчвната и виното били най-люксовите стоки в Европа. Но както всичко останало през този период, производството на вино било покровителствано от църквата. Най-добрите лозя в цяла Европа били собственост на Църквата (папата). Вино произвеждали главно монасите и проповедниците. През 17 в. един монах от областта Шампан за свое огромно разочарование открил, че поради спецификата на местното вино, като се бутимира в бу-

тика, то започва да кипи. Макар той да мислел това за провал на реколтата му, това вино хвърляло във възторг французите. Така било открито толкова популярното шампанско. А името на откривателя му е Дом Периньон – име на из-

вестно шампанско (за мен най-хубавото). И така до ден днешен виното проправя своя път през вековете, като доказва невероятните си лечебни свойства, бих казал, че това е единственият алкохол, който не е вреден, даже

е полезен, но в малки количества – две-три вечерни на седмица по една малка чашка на вечеря. Докато пишех тази статия, стигнах до един „гениален“ извод – през цялата човешка история, народът, който е пил най-много, е имал най-ве-

ликата армия. Например подвластни на виното през различните епохи са били: финикийците, гърците, римляните и французите. Другите велики сили също са си попиивали добре: англичаните – всяка сутрин по едно усъки, германците, след като открили, че бирата става по-трайна с мед, издигнали на почит тази много приятна напитка. Стигнахме до Русия, но тук ще остана без коментар – мисля, че всеки знае по колко водка пият, но при този стуг аз бих им казал просто „Наздраве, братушки!“. Единствено американците не са попиивали, но сега са най-напредналата държава в света, нека последваме техния пример, но все пак да не забравяме, че по нашите земи се произвежда едно от най-добрите вина в света и че то има изключителен вкус и лечебни качества.

Angov

Нов празник – за singles и въздържатели

На 14.02 всички се втурват да празнуват Свети Валентин или Трифон Зарезан. Само че... май не точно всички. Има и такива, на които тези два празника са им писнали тотално. Ама тотално на кбвратен кубик.

А те какво празнуват?

Те празнуват 228 години от смъртта на Капитан Джеймс Кук.

Всички са гледали анимационните версии за Капитан Кук и Питър Пан. Но много мако знаят, че историите са подчинени на една велика личност и нейната още забележна в тайни и загадки история.

Всъщност Кук е британски мореплавател и картограф, от чийто експедиции най-голямо значение имат тези за изследване на Тихия и Атлантическия океан. Първото му пътешествие било с цел астрономически наблюдения върху така наречената по онова време Южна Земя. През Април 1770 Кук стигнал до Нова Зеландия и я определил като

Южния континент. По-късно открил и Големия бариерен риф. Капитан Джеймс Кук е първият човек, който прекосява южната

полярна окръжност. През 1776 г. плава покрай нос Добра надежда и

навърх Коледа

корабите му достигат до Кергелен, където хвърлят котва. Смята се, че в залива Л'Оазо Кук е заровил съкровището си, възмизащо на над 96 хил. златни жътици, което все още не е намерено. Смъртта си великият мореплавател открил в долнопробно стълкновение между екипажа на корабите му и туземците от Хавайските острови. Именно тогава е загинал капитан Кук. Това обаче е само една от версиите за смъртта му. Има милиони други, свързани със съкровището, със самоубийството, с пиратското знаме... Никоя от тях не е доказана и всичко са само предположения.

Така че – открит е един нов празник в памет на Великия мореплавател и (по някои сведения) пират) Капитан Джеймс-младши Кук.

Lete2

Судоку

8	2			5	
6			5 3	9	4
			2		6
	7 9		8		2
			9 7 5		
1			6	7 5	
2			9		
7	3 4 1				5
	5			8	7

		9	1	2	7
8				5	
	2		3 1		8
2 3		6 1			
		8	2		
			9 7	1 2	
3	2 4			8	
	4				9
7 8		1	6		

„Ледена фиеста“ - лед, емоции и още нещо...

На 20 декември 2006 година в центъра бе открита първата за Пловдив, а и за страната открита ледена пързалка, носеща леко кичозното име „Ледена фиеста“. Тя е с размер 400 кв. м и е отворена всеки ден по 14 часа в денонощието. Оттогава сигурно половината пловдивчани (или поне повечето от връстниците ни) са минали по нея и тя бързо се превърна в популярна тема за разговори. Сържението обра

както положителни, така и отрицателни коментари.

Аз лично смятам, че беше крайно време градът ни да се сдобие с пързалка. Всички се опахват, че няма нови попълнения в спорта. Не виждам как ще стане това, когато няма нужните условия, особено за спорт като фигурното пързалане. За да имаме последователи на Албена Денкова и Максим Ставийски, трябва да има място, където хората да се запознават със спорта и да откриват талантите си. Нововъведението

гоставя радост на млади и стари

любители на пързалането с кънки. Дори и за тези, които се не се осмеляват да се пързаят, тя се е превърнала в атракция. Оградата винаги е осеяна със зрители, забавяващи се зад гърба на падащите и залитащи „кънкьори“. Но не всичко е така розово. Веднага прави впечатление (особено в следобедните и вечерните часове) несъответствието между големината на пързалката и хората в

нея. Вярно, че, като за първа година, пързалката е направена по-малка, за да се наблюдава реакцията на обществото, но би трябвало да има определен максимум на посетители, така че да бъде намален шансът за инциденти. Често се случва, както си караш, някой внезапно да падне пред теб, което предизвиква смут. Ти се опитваш да направиш всичко възможно да не нараниш падналия и същевременно да запазиш равновесие.

Размахваш ръце и крака,

я се хващаш за някого друг, я сам се изтърсваш на леда. При всичко това контузиите и сериозните наранявания са напълно възможни. От друга страна, качеството на леда може също да бъде подложено на критика. По повърхността

има бабуни и вдлъбнатини,

а и в последно време, освен синините и болката, при падане получаваш и една студена баня – поради поредната учудващо топла зима ледът, който може да се ползва добре само когато външната температура на въздуха е под 10 градуса, се разтапя и образува локви. Но, както казват – „Няма ли предизвикателства, няма и интерес!“. Да се наслаждаваме на това, което имаме! Пързалката ще остане отворена до края на март (ако вече не се разтопила). За щастие, напълнително вече не е толкова голям и предоставя възможност за едно наистина приятно прекарване.

Мая КУМАНОВА, 9-е клас

ЖИВОТ

В картонена опаковка

Преди време попаднах на една доста странна картинка в „Капитал light“ (невероятно списание между другото), която признавам си, определено провокира интереса ми. Колкото и странно да беше, на малката снимка бяха фотографирани една дузина бели тетраедри – абсолютно правилни, напомнят малко на онези шарени сокчета, които пиехме в годините на „прохождащата демокрация“. На тях имаше малък надпис „Clean air 300ml“ - „Чист въздух 300 мл“. Макар че статията беше пълна с глупав популизъм за опазването на околната среда и за здравия човешки разум и достойно беше заслушила последна страница, реших да се поровая из интернет и да видя за какво всъщност ставаше дума.

На <http://www.theflowmarket.com/> можете да си купите всичко онова, което някак си все ни липсва: Почивка. Тишина. Надежда. Привързаност. Чист въздух. Позитивни мисли. Въходи и падения. Онова, което кара човека да бъде човек, всичко онова, за което се борим през живота си и все по-рядко намираме, всичко онова, което ни кара да въздъхнем с облекчение, да поплачем от радост, да продължим напред, опаковано по лесен за използване на-

„ Увлечени в кръговрата на ежедневието, издишвайки хиляди пъти на ден, подминавайки зелените листа на дърветата, храстите и тревите, в които постоянно трепти хлорофилът и позволява следващото ни вдишване да даде нова енергия, ново свиване на сърцето, ново настояще, ново минало и ново бъдеще, ние наистина забравяме, че без тези малки частички живот около нас, никога и нищо нямаше да бъде нещо по-различно от обикновен лунен прах.

чич. Гледайки опакования чист въздух, се замислих, та нали, ако го нямаше чистия въздух, нямаше да го има и човека, нямаше да ги има и всички онези неща, които горе изброих. Не претендирам, че съм точен, но в един милиметър въздух „левитират“ около 78% азот, 21% кислород, 0.9% аргон и следи от други благородни газове, 0.03% въглероден диоксид, и останалите 0.07% оксиди на сярата, колебливо количество водни пари, прах, бактерии и вируси. И това съчетание от всевъзможни природни продукти прави живота ни възможен. Дава основание да съществува битие, небитие, Господ, добро и зло, болка, благоговеене и всичко онова, което е продукт на човешкия разум. И, представете си, точно тази живителна есенция е плод на равновесен цикъл, изграждан на принципа „опит-грешка“ милиони години. Ув-

лечени в кръговрата на ежедневието, издишвайки хиляди пъти на ден, подминавайки зелените листа на дърветата, храстите и тревите, в които постоянно трепти хлорофилът и позволява следващото ни вдишване да даде нова енергия, ново свиване на сърцето, ново настояще, ново минало и ново бъдеще, ние наистина забравяме, че без тези малки частички живот около нас, никога и нищо нямаше да бъде нещо по-различно от обикновен лунен прах.

И макар осем долара да ми се струват малко в повече за малкото количество земни блага, опаковани по начин, който също вреди на природата (или поне в България), то определено си мисля, че няма нищо по-хубаво от това, да подариш на скъп човек не просто картинка с мило пожелание, а една приела причудлива форма, идея.

ban4ev

Землемория – по земя или море

Урсула ле Гуин създава фантастиката и разчупва ледовете

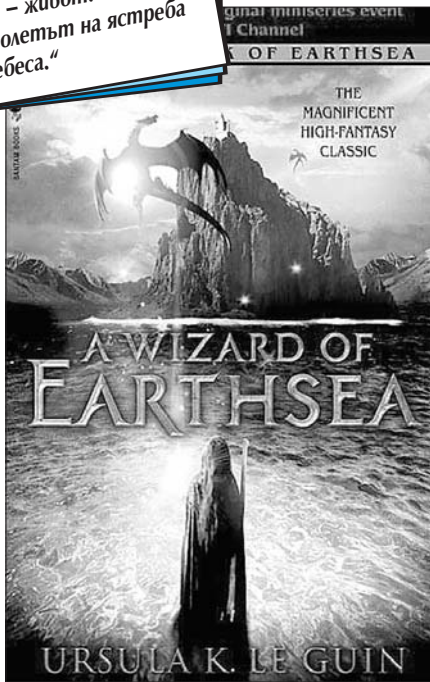
„Само в мълчанието има слово,
само в мрака – светлина,
само в смъртта – живот.
Ярко прорязва полетът на ястреба
пустеещите небеса.“

Урсула ле Гуин

Едно от най-известните „Деца“ на научната фантастика – предългият цикъл „Землемория“, е дело на калифорнийката Урсула ле Гуин. Повече от 40 години тя очарова читателите с нестандартното си виждане, с изключителния си начин на мислене, с новия свят, който пресъздава за тях. Родена е през 1929 г. в Бъркли, Калифорния, в семейството на Алфред и Теодора Кръббер. Баща и е бил антрополог и археолог, а майка и – писател (известна най-вече с етнографските си творби за индианците). В началото на писателската си кариера Ле Гуин среща не особено добър прием от страна на издателите – 7 години е получавала отказ за публикуване на своите творби, докато един ден нейният разказ „Април в Париж“ е публикуван в научнофантастичното списание „Amazing Stories“.

Урсула акцентира върху социалните науки. Известна е със способността си да пресъздава нови светове с герои, които имат човешки характеристики, независимо че, технически погледнато, са всичко друго, но не и хора. Внушава идеите си на читателите, разказвайки неправдоподобни истории. Самата Ле Гуин твърди, че най-лесният начин да кажеш истината е да я отречеш напълно. Разчупва много от приетите стандарти в научната фантастика, която, въпреки че разглежда бъдещето, остава консервативна в социален аспект.

Ле Гуин е „абонирана“ за всички големи награди за фантастична литература – „Небула“, „Хюго“, няколко от списание „Локус“, дори „ГАНДАЛФ“ („Grand Master of Fantasy“). Сред трофеите и са няколко награди за цялостно творчество. В края на месец април 2003 г. Урсула ле Гуин получи наградата „Grand Master“ на Съюза на писателите на научна фантастика и фентъзи (различна от „Grand Master of Fantasy“). Тази награда се връчва за 12-и път за цялостно творчество в областта на научната фантастика

и/или фентъзи. Досегашните носители на наградата са такива всепризнати автори като Филип Хосе Фармър, Брайн Олдис, Хал Клемент, Айзък Азимов, Робърт Хайнлайн,

Артур Кларк, Рей Бредбъри и т.н. Сред най-добре приетите и творби са Землеморския и Хейнският цикъл. „Землемория“ Първоначално е замис-

лена като трилогия, но след успеха на първите три книги – „Магьосникът от Землемория“, „Гробниците на Атуан“ и „Най-далечния бряг“, Урсула решава да продължи историята. Двадесет години по-късно излиза „Техану“, която бива обявена за последната книга от цикъла. През 2001 година Урсула не устоява на изкушението и издава останалите две книги – „Приказки от Землемория“ и „Другият вятър“. Самата авторка признава, че в кабинета си в един шкаф държи всички папки, съдържащи истории за и от Землемория. „Наистина искаха да бъде трилогия. Написах всичките шест, но отделих тези, които ми харесаха най-много, и ги предадох на редакторката си за преглед. Тя остана възхитена, когато, двадесет години по-късно, й признах, че имам още толкова скрити и пазени в тайна от почитателите продължения на живота в Землемория. Накара ме да обещава, че ще ги издам всичките!“

„Хейнски цикъл“

През 1966 г. излиза първият роман от Хейнския цикъл –

„Светът на Роканон“. Следват „Планета за изгнаници“, „Грабът на илюзиите“, „Лявата ръка на мрака“, „Освободеният“, „Светът се нарича дъбрава“, „Четири пътя към прошката“, „The Telling“. Радвайки феновете си с многобройните разкази – „Бавно като империите и по-бавно от тях“, „Девет живота“, „Денят на прошката“, „Кралят на зима“, „Предателства“, „Човек от народа“ и др., Урсула ле Гуин става една от най-четените дами във фентъзи и по-бавно от тях, „Девят жито“. През 2003 г. е регистрирана като Дама на фентъзи не само в България и Франция, но и в Китай. В разказите си писателката разказва за различни герои, част от една обща Вселена.

Друга литература

Ле Гуин е написала и десетки самостоятелни разкази и романи, сред които „Гричарското колело на Рая“, „Далече от всякъде“, „Око на Херон“, „Винаги се завръщам вкъщи“, „Онези, които напускат Омелас“, „Четири посоки на вятъра“, „Пътеките на желанието“, „С очите и сърцето“, „Самота“.

Lete2

Малко радост за тези, които са решили да хвърлят едно око на Землемория и Хейнския цикъл – в читалнята на училище има пълната колекция от книгите. Ако имате свободен час (именно в един такъв наскоро открих „Лявата ръка на мрака“ и бях буквално отвлечена на друга планета) или просто няма какво да правите, четете ги се, а не знаете какво, надникнете в библиотеката. Именно там се намират едни от най-интересните творби не само на Ле Гуин, но и на множество други струващи си писатели. Няма да ви набрегат, нали? ;)

Възрастните и анимационните филми

Почти всеки втори мой познат е влюбен в някой детски филм. За това се зачудих – редно ли е да се наричаме възрастни, или пораснали деца е по-подходящо?! Признайте си, сигурно често ви се е случвало да сменяте каналите безцелно и накрая вместо да изберете някой сериозен филм, ви се спирате на анимационно „изпълнено със смисъл“. Cartoon Network си беше най-страхотната TV-програма, от която тръгнаха класици като Tom and Jerry, Cow and Chicken, Dexter, The Powerpuff Girls, Ed Edd and Eddy и Foster's Home For Imaginary Friends. Cera се задоволяваме с Jеb и филмчета като W.I.T.C.H., които за някои хора са невероятни (няма да споменавам имена), но според мен не могат да заменят Роруа, да речем. Така че сега се наслаждавам на

Spongebob, Happy Three Friends, The Simpsons или South Park, които се възприемат като анимации за възрастни. Но да ви кажа честно сега им се радвам толкова, колкото и ако бях на пет, защото тогава ме интересуваха само картинките, макар че не разбирах нищо.

Общо взето, всичко написано до сега няма никакъв смисъл, защото все

още не мога да си отговоря на въпроса – като гледаме детски и им се кефим, падаме ли до интелектуалното ниво на 4-5 годишните и основателно ли е някои да ни мислят за looser-и заради тази любов към детските? За самоуспокоение смятам да отрека това твърдение и ще се надявам, че това, че сега оценявам колко труд се влага в една анимация, е напълно основателна причина. А и нямам намерение в скоро време да прекъсвам връзката с детството си, а напротив – да се възползвам максимално от нея, и мисля, че точно детските филми ще ми помогнат за това. Затова, ако сте като мен и продължавате да се кефите на оли-детските, да не ви пука, че някои ще ви помислят за дебичета, защото пък вие преспективно може да ги помислите за пенсийки.

Пламена ГЕОРГИЕВА

Часовниково махало

...посветено на един (не)обикновен учебен час, навел ме на мисълта за промените, които са станали с мен тези седем важни от живота ми години...

Една усмивка, една мечта
Една съзвездие, една съдба
И всеки ден все отначало
Като часовниково махало
Портокал и два банана
Бадем и няколко фъстъка
И почва всичко отначало
Като часовниково махало
Аз ей така, напук си пиша
Драскам глупости, докато чакам
Аз ей така, не знам защо
Просто пиша, за да убия времето
А времето, то живо ли е,
Щом може да бъде убито?
Има ли го и къде,
Щом не го виждам?
Вие виждате ли го?
Къде е, какво е?
Кажете ми, искам да знам
Кажете де, няма да издам
Портокал и два банана
Бадем и няколко фъстъка
И почва всичко отначало
Като часовниково махало

Не мога да повярвам за годините!

Selbstverstaendlich

Необятна тишина,
сгушена във нежен полък.

Там разстила се и златна пелена,
слушала безброй нашепвания
„Сбогом“.

Една само песчинка
във дланта ми се е разтуптяла,
искайки да ми напомни обичта,
на която тя свидетел беше до безкрая.

Molly Peach

Незапомняш се интериор на остъклената тераса. Навсякъде са окачени спомени. И ти се криеш от минали моменти, загледан в играещи лъчи.

Бих те снимала така замислен и открит. Не съм те виждала такъв. Не мога да повярвам, че си ти! Безумно е, че толкова се крихме. Света разгледахме и философията в чуждите картини. И жалко, че очите ми не

отразяват блясъка си в твоите. И жалко, че мислите за друг копнеят.

Сега те гледам как мъччиш. Да се протегна бих могла. Да ти разкажа за изписаните листове. И може би да си направим снимка.

Дано не се обърнеш. Ще те изненадам. Не мога да повярвам колко чаках!

Пристъпвам развълнувано. В главата се върти: „Дано ме помни...“

И както винаги в червено. Гримът се отразява в твоята чаша. Сега разбирам – нямам нищо да ти казвам. Ръката ти оставя отпечатък в моята. Не мога да повярвам за годините! Сега стоиш неповторимо гледан в мен.

Не мога да повярвам за душата си! Накрая тя намери своя дом!

P.E.P. dark

СЪН

Посветено на 10-г клас

от нея. Косите ѝ са златни – също като слънчевите лъчи.

Могат да те заслепят, щом ги видиш. Всичко, до което се доближават, става красиво. Тя е като дивна фея, която облагородява природата, но и моята душа. Кожата ѝ е толкова бяла, че дори цветовете на вишните, дори самият сняг изглеждат мръсни. Очите ѝ са големи, красиви, омайни.

Толкова са чисти, толкова са сини, н а п р а в о прозрачни, че погледнеш ли в тях, виждаш душата ѝ, чувствата ѝ. Погледът ѝ може да разтопи всяко сърце, да покори морета и планини, да запали пожари. Реална ли е тя, или е само блън и мечта? Не, тя наистина е

реална, истинска е. Днес усетих усещането на розите. А снагата ѝ – ох, та това е най-божественото в нея. Да, божествено, защото тя е истинска богиня – богиня на красотата и любовта. Самодивите дори бледнеят пред нейния разкош. А гласът – глас на славеи. Запее ли, цялата гора се събира, за да я чуе. Тя стъпва леко по горските пътеки, минава покрай моята къща, подарява

на всеки различен аромат. Какво съм аз – един обикновен човек, а тя е дивна хубавица. Но приказката не свършва дотук. Подавайки ми необикновения цвят, тя ме целуна. Щях да умра! Та аз се докоснах до съвършенството, до рая. Трябваше да я прегърна, да я целуна и аз, но уви – късно е вече. В същия миг отворих очи и се оказа, че се намирам в леглото, а онази приказна девойка отново бе откраднала съзнанието ми. Защо ми мисля толкова за нея? Та аз никога няма да я имам. Тя никога няма да се влюби в мен, но въпреки това е господарка на сърцето ми. Къде си, принцесо моя? Защо не ме попита, преди да ме направиш твоя верен слуга и роб?

Яна **ГЕОРГИЕВА**, 10-г

Ето това е Раят. Никога не съм си го представял като нещо повече от това. Всеки ден мога да я гледам с часове, да слушам нежния ѝ глас, да докосна устните ѝ, да я взема в прегръдките си. Какво повече мога да искам от това, когато моята любима принцеса е всеки ден с мен. Сутрин, когато стана, отварям прозореца, а в стаята ми нахлува свежият полък на пролетта. Това е нейното уханье – горски цвят. Дори името ѝ е очарователно: Аврора – горска ро-

за. Това е моята принцеса, моята любима. Всеки ден тя се разхожда в гората и всички животни се струпват около нея. Нежният ѝ глас, омайната ѝ красота, доброто ѝ сърце – тя е всичко в моя живот. Не ми трябва нищо друго, само да я виждам всеки ден. Винаги стоя зад дърветата, за да не ме види. Пазя я, ако някой иска да ѝ стори зло. Но кой би направил нещо подобно на едно толкова добро и чисто създание. Всички знаят, че на Земята няма по-красива

Представи си един хипотетичен ден... Ставаш в 5 и 30, защото училището ти се намира в друг град, а именно в Пловдив и дори не в центъра или по близо към централната част, ами някъде по шосетата към Пазарджик. ОК - преживя си го. Все пак от колко години вече учиш тук - няма как, свикнал си. Та все пак ставаш (някак си 10-ината будилника, които предвидливо си настроил да звънят на следващата сутрин, са успели да те събудят), успяваш да се облечеш, дори намиращ сили да си измениш зъбите и отиваш на спирката.

Кефиш се, че си успял да се оправиш толкова бързо, и с бавна, провлачена крачка се търтриш до спирката. Напълнал в ушите слушалките, надул музиката до крайна степен,

кало. Тъкмо стигаш до спирката, добрал си се някак си до вратата и вече щастлив, че ще успееш да го хванеш, когато вратите се затварят пред теб и рейсът тръгва. Но ти не се отказваш - викаш, подскочаш, махаш с ръце, но уви - жестоката реалност те посреща още призори. Смутен, ти се луташ из дебрите на своята глава и търсиш решение на проблема. Не знаейки какво да правиш, ти сядаш на бордюра (защото спирката много отдавна е спулена и това е единственото място, на което може да се седне) и се надяваш следващият рейс да подари, за да не закъснееш за даскало. Но съвсем сам на пустата улица, облегал главата на ръцете си,

и 45 и ти, зарадван, че все пак си стигнал (макар и без една стотинка), тичаш към кабинета. 2 минути по-късно, задъхан, не можейки дори едно добро утро да кажеш, ти отваряш с трясък вратата и с най-мазната усмивка, която може да избераш, си казваш номера, за да ти оправят отсъствието. Но нещо се обърква. Даскалата, явно станала не както трябва сутринта, решено отговаря, че няма начин, защото си закъснял повече от 15 минути, та било и с 2. Молиш се, обяснявайки й как вече имаш 9 неизвинени, но тя е непреклонна. Омърдушен, ти излизаш от стаята, но през главата ти минава една успокоителна ми-

оше няколко двойки, решаваш, че малко ще се поразходиш - времето се е стопило, птичките пеят... Оставаш съвсем сам, но някак си се кефиш, свободен си, айяк си, няма дразнителни. Усмиваш се, дори може да си тананикаш някое любимо парче и тръгваш надолу по улицата, нанякъде, все едно някъде, нали ти е яко. И както така си вървиш, някой те блъска. ОК - станало е случайно. Човекът не се извинява, излива си кафето по новата ти блуза, настъпва те мощно по крака, който и без това те наболява напоследък от стара травма,

нелепата ситуация някак си, загубил усмивката си някъде, но пък все още с положително настроение. Тъй като не измисляш какво може да правиш, нямайки и GSM (преди време без да искаш, съвсем случайно, толкова невинно, че все още не може да повярваш, си го хвърлил в една кофа, докато изхвърляше боклука), с който може да звънеш на някого.

Тръгваш към вкъщи, мислейки си, че ще поцъкаш малко на компа. След известно време, достига

Един хипотетичен ден

за да може да не заспиш в движение, очите ти полузатворени... и в един миг поглеждаш как рейсът ти минава. Край! Пак трябва да го гониш - събираш всичките сили, на които си способен в този час, и почваш да тичаш устремен, мислейки си, че това все да ти става навик и трябва да се намери алтернативен начин за ходене на дас-

заспи-ваш ей така, както си седиш на бордюра. Рейсът е минал и заминал, когато класонът на някаква кола те събужда. Сънен, осъзнавайки бавно какво се е случило и поглеждайки часа, не ти остава нищо друго, освен да си викнеш такси. Бъркайки във всички джобове, събирайки всяка стотинка, за да могат да ти стигнат, ти съвсем отчаяно успяваш някак си да платиш на таксиджията. Часът е вече 7

съ, че поне ще похапнеш при Мариан. Почти си стигнал до култовата червена лавка, когато ти просветва, че джобовете ти са празни и нямаш дори дребни монети за една кашкавалка. Нищо - Мариан ще ти услуги. Правиш още няколко крачки и пред погледа ти се появяват намръщените какички. Гладен, безпаричен, сам, ти стоиш по средата на двора, треперещ от студ, не знаейки какво да правиш. След няколко часа, вече свършил даскало и обогатил колекцията си с

карай - сигурно е бързал. Олят с кафе, леко раздразнен, вече забравил за песничката, ти продължаваш да вървиш, но със същата нелепа усмивка на лицето. Минава известно време и отнякъде се появява дребна бабичка, която си изпуска нещо - съвсем ненужно, но все пак решаваш да и ги върнеш, а тя, мислейки, че си някакъв крадец, започва да те налага с чантата. Докато и обясниш, тя не само те е натупала, ами даже е събрала и фенклуб от десетина зловни бабички, които размахват заканително ръце. Както и да е! Измъкваш се от

гайки до дома си, щастлив, че рейсът не се е блъснал някъде (като се има предвид какъв ден си имал), заварваш майка си да те чака заканително в хола, държейки в ръце бележника и вече успяла да говори с класния ти ръководител. Тук ще кажа - ОПА! Помисляш си, че би предпочел рейсът ти да беше се блъснал, щеше да се отървеш с по-малко. Вече съжаляваш, че си се прибрал. Майка ти те наказва с „доживотна присъда“ - без компютър, телевизия, пари и прочие. Но, разбира се, това е само една хипотетична ситуация...Надявам се, де...

Мумето

Как ни въздейства музиката?

Съзнателно или не музиката ни въздейства по някакъв начин. Може да ни напомня на детството или навявя мила и съкровени спомени, свързани с незабравими за нас моменти.

Музиката, която харесваме, олицетворява нашата същност и разбирания за живота. Тя се превръща в отдушник на чувствата и мислите ни. В моменти, в които искаме да релаксираме или просто да прекараме някоя-ка-

са на фона на хубава музика, тя ни дава това, от което се нуждаем. Няма човек, който да не е намерил песента, която да го накара да се замисли, да заплаче, та даже и да промени мирогледа си.

Всеки изпълнител, дори и не толкова известният, влага цялата си сила и същност в направата на своето парче. Без значение какъв стил е – то ще се хареса на даден тип хора и ще им разкрие истина, която те са търсили дълго време.

Аз, като един меломан, намирам в песните част от мен, част от същността ми, нещо, което ме терзае, което ме кара да се чувствам добре. Има определени изпълнители, които изпълняват музика много близка до мен.

Тези песни изразяват чувствата, преживяванията и настроението ми. Те са моето малко спасение от дългите и изморителни дни. Нещото, което ме кара да се усмихна, когато ми се плаче, и което винаги е способно да ме накара да танцувам ;) Слушайте музика и се радвайте на живота!

Таки Полян

ИЗ ХРОНИКИТЕ НА ЕГ-ТО

Чували сме много легенди, свързани с дневниците на нашето мило училище. Преди седем години обаче останаха една наистина неразгадана мистерия. Дневниците на всички паралелки на випуск 2000 изчезнали просто така, за една вечер потънали в дън земя и до ден днешен никой не може да каже къде са се отзовали.

Според една от версиите престъплението е избързано, за да се прикрият многото безпредметно извинени отсъствия на един от класовете. Въпреки законите и заплахите, че всички от випуска ще бъдат оставени на пробен изпит от новият учител, няма смисъл да обясняваме, че и поправителни изпити не са проведени. Разбира се, всички са знаели какво се е случило с дневниците или поне са си мислили, че знаят, защото и тук откриваме разминавания.

Една част от учениците твърдят, че дневниците са били пуснати в реката, а други, че са били изгорени в сатански кръг на самия бряг. Е, ако не друго, то местопрестъплението поне е ограничено.

Преди време се повдигна темата „За и против“ емото. Аз не взимам страна, защото за мен емо няма.

Емо в музиката е просто нещо по-лекичко, „заспало“, но все още рок – emotional rock със меланхоличен текст. Отук се свързва с депресията. Сещам се за всеизвестните Crowfish и ще ги дам за пример: Emptiness е типично емо, обаче Nicotine или култовата Away въобще не са. Още по-нелепо е да наричаме емо всякакъв alternative само защото няма дране.

Това с културата аз го приемам като конформизъм – за да си член на една група, се държиш като тях. Всички се числим към някоя „култура“ и плоем останалите. Особено лошо е да имаш значки на раницата – вече си емо. Е, аз имам значки и не пуша, не взимам дрога и пиша разни неща (като тази статия), случва се да наддам едно ухо за тъжна песничка, но не съм емо. Тези неща не ме правят емо. Както и надупчените с флешове и всички с тесни тишър-

НЯМА ЕМО, ИМА ЕТИКЕТИ

тки, и чернокосите, и тези с черен молив около очите не са емо. Ние обичаме да вкарваме всичко в калъпи и щом някой носи дори един белег на така измисле-

ните групи, понася съответното отношение, приготвено за „събратята“ му.

Така емо веднага ни подсеща за отчаяния деца. Просто за някои

тийнове животът не е безкраен купон – причините могат да бъдат най-различни, но лесно скапват младата психика. Всеки може да се депресира, без значе-

ние какво слуша. Това не е мерилото. И понеже още сме глупави и всичко приемаме за окончателно, обърканият тийн намира изход в прерязване на вените.

Това вече е социален проблем. Формите ни на бунт са нелепи. Така ще е докато отговаряме на негативизма с негативизъм, докато на никого не му пука за различните от него, докато „приказваш нещо на човека до теб, няма значение какво, важното е да запълниш времето...“, докато делим всичко на черно и бяло...

Може би запасът ни от обиди е на изчерпване, пък и се отракаме – не ставаме за жертви, та преексплоатирахме невинното понятие. Емо наричаме всичко и всеки по-малко принципно надъхан от нас, потъжен и с бретон. Попозърско е от тишъртите с идоли. Раздухме едно съкращение на определеното emotional до някакъв низш подвид на underground културата, за да не отписваме само чалга маниаците, а и хора, с които ходим в едни и същи клубове на едни и същи концерти. Наистина е нелепо.

P.S. Пази Боже Емилдовците!

Димира Тенева

Духовна библиотека

Математика за всеки

Ежедневно пред нас се изпречат много препятствия и трудности. Всеки от нас се нуждае от съвети, от отгид, от място, където да може да се усамоти, да размисли. Едно такова място е виртуалната духовна библиотека - www.spiralata.net. На този адрес ще намерите над 450 книги на български и около 100 на руски език. Книгите са напълно безплатни и са на всякаква тематика. Има такива за размисли, теории и духовни практики, касаещи спиритуалното усъвършенстване и разширяване на съзнанието. Други съдържат статии, касаещи здраве, история, фолклор, хранене, проблеми на обществото.

Книгите са напълно безплатни и са на всякаква тематика. Има такива за размисли, теории и духовни практики, касаещи спиритуалното усъвършенстване и разширяване на съзнанието.

благодарение на тази уеб страница са си отворили очите за света. Сайтът е редовно обновяван и продължава да се разраства, като често се качват нови и нови книги. Наистина няма да съжалявате, ако го посетите. А и със сигурност няма да загубите, ако прочетете някоя от многото книги.

Георги МАНОЛОВ 9-в

Този път ще ви препоръчам един сайт, който мисля, че няма да е пресилено да нарека уникален - <http://www.math10.com/bg/>. На този адрес ще намерите подробни обяснения за абсолютно всичко, изучавано по математика (алгебра и геометрия) в училище от първи до дванадесети клас. Към всяка тема ще намерите много задачи за упражнение. Ако се готвите за изпит по математика, също може да откриете много примерни тестове с подробни решения и отговори. Сайтът може да е особено полезен и в началото на всяка учебна година, когато повечето от нас са позабравили материал и са продали старите си учебници.

Предполагам, че на всеки му се е случвало да не успее да реши някоя задача за домашно. В такъв случай форумът на сайта може да ви помогне.

Имате възможност да се посветвате с една наистина голяма математическа общност. За любителите на математиката сайтът предлага раздел със забавни задачи. Също така, редовно се организират виртуални олимпиади, където всеки ентузиаст може да се изяви, а и да спечели някоя награда.

Ако страницата ви е заинтригувала или сте закъсали по математика, може да я посетите и да наваксате.

Георги МАНОЛОВ, 9-в

Има и легенди, приказки, притчи, детски размисли, изобищо мъдрости, поднесени по много приятен начин, гравещи сърцето и така, действащи непосредствено на духа. Книгите от този сайт могат да променят схващане-

то ви за света. Някои от посетителите му споделят, че

разгромиха всичко, изпречило се на пътя им: ТХВП с 3:0 и СОВ „Никола Вапцаров“ с 3:0.

След щастливия и успешен първи ден те трябваше да се докажат и през втория, неделя – 14.01. Отново се играха 2 мача, единият с очаквания брилянтен резултат (3:0), а вторият мач с не чак толкова

добро 3:1 за домакините от „Яворов“, които се оказаха добре подготвени (все пак шом са победили нашите шампиони!).

И така след края на волейболния турнир за мъже се оказа, че имаме още едно второ място.

Катерина СТОЯНОВА

Две нови втори места по волейбол

СПОРТ

Доиде времето на олимпиадите, състезанията и, естествено, спортните събития и изяви. И в тази област не падаме по-долу от останалите, дори постигаме доста значителни резултати.

На 13.01 и 14.01 се проведе районно междуучилищно волейболно състезание за момичета. Първият ден бе очаквано лек, но завърши с разочароващия резултат 3:1 гейма в полза на ТХВП (Техникум по хранително-вкусова промишленост), а отборът на СОВ „Никола Вапцаров“ така и не се появи. Дори и след неудовлетворителното второ място от общо два участващи отбора, нашите госпожици не се отказаха през втория ден (състезанията през който всъщност бяха за

възрастова група 11-12 клас, но отборът беше в почти същия си състав). В неделя пък се играха 2 мача, съответно с „Вапцаров“, от които паднахме с 3:1, и с Френската, които бихме с 3:2, а те съответно паднаха с 3:0 от Вапцаров... И така накрая се оказваме с още едно второ място и две грамоти.

Но пък следващия път, с малко повече тренировки и добрия опит, който имаме, вероятно ще се представим подобаващо.

За сметка на това пък мъжкия ни волейболен отбор се опита да компенсира. Доста по-подготвени и определено по-нахъсени, младежите се спуснаха да търсят победата. Така в събота (на 20.01) те постигнаха невероятни резултати –

Гимназията

и козите

Рубриката „Отворени публикации“ съществува вече почти година и се появява периодично на страниците на вестника. В нея поместяваме материали, които представяват много повече лично мнение, отколкото обективни факти или търсения, без да подлагаме на редакция съдържанието им. Ако имате мнение относно наболял проблем, моля изпращайте своите послания под формата на писма, статии, снимки, карикатури или в друга избрана от вас форма на електронната поща на „Делта Те“:
 deltate@gmail.com,
 за рубриката „Отворени публикации“.
 Редакторският екип

Който „Делта Те“ си купи
 И го прочете,
 Със сандвича от Хари
 Безплатна салата ще яде!!!
 При представянето на този талон
 „Три Хари“ получавате безплатна
 салата по избор към закуления сандвич!
 Приятно четене и добър апетит!

ТВОИТЕ ТРИ НОВИ ДУМИ

- Промискуитет - практиката на безразборен избор. Най-често терминът се употребява за сексуалните контакти и означава безразборно избиране на интимни партньори.
- Firgament - п, -(e)s, -e - небесна твърда, небосклон, небосвод.
- Nisi /naisai/ - американец от японски произход.

Вицове

Разговор между познати.
 - Ти какво обичаш повече – виното или жените?
 - Всичко зависи от годината на производство....

***

В зоологическата градина пред клетката на щраусите поставили табела с надпис: „Не плашете щраусите – погът е бетонен!“

***

Келнер, в кафето ми плува умряла муха!
 - Не е възможно, господине! Умрелите мухи не плуват!

***

Две мишки пушат трева. Над тях прелита прилеп. Едната мишка каза:
 - Хайде вече да спираме да пушим, че взеха да ми се приближат ангели.

***

Две гарги си стоят на една жица и над тях минава самолет.
 Едната река:
 - Брей, тая птица колко бързо лети.
 - Хъмммм, – каза другата – и на теб да ти запалят опашката, и ти ще летиш толкова бързо.

***

Лекар към болен:
 - Вземете две от тези таблетки. Ако утре сутринта се събудите, вземете още две!

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Редакторски екип:
 Камелия ПЕТРОВА, 0898/517 775
 Атанас БАНЧЕВ, 0878/107 667
 Моника ЗАПРЯНОВА, 0885/163 146

Репортери:
 Георги МАНОЛОВ, Блага ЗЛАТЕВА, Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, Николай ГАРАБЕДЯН

Фоторепортери: Георги СТОИЛОВ, Еница ГАБРОВСКА

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив